

HISTORIE

- 1 Jakou zajímavou vlastnost měl 20. americký prezident James Garfield?
 - a) Uměl psát oběma rukama najednou.
 - b) Uměl předvídat jako Nostradamus.
 - c) Uměl hrát na klavír se zavřenýma očima.
- 2 Kolik amerických prezidentů přežil Fidel Castro?
 - a) 9
 - b) 8
 - c) 7
- 3 „Promiňte, pane. Já nechtěla.“ - Kdo tato slova řekl?
 - a) Margaret Thatcher, když se otočila a praštila muže, který ji chtěl zabít.
 - b) Marie Antoinetta, když šla na popraviště a šlápla katovi na nohu.
 - c) Johanka z Arku, když šla k hranici a šlápla svému katovi na nohu.
- 4 Kde zemřela ruská carevna Kateřina Veliká?
 - a) V posteli.
 - b) Na záchodě.
 - c) Ve vaně.
- 5 Jak se jmenovala první loď, která použila SOS?
 - a) Titanic
 - b) Poseidon
 - c) Freedom
- 6 Kdo z těchto tří osob byl levák?
 - a) Alexander Veliký
 - b) Winston Churchill
 - c) Mikuláš II.
- 7 Jak se jmenovala nejdřívější disciplína na starověkých olympijských hrách?
 - a) Pankration
 - b) Pentatlon
 - c) Box
- 8 Za světové války byla Francie rozdělena na dvě části: okupovanou a vichistickou. Proč právě vichistická?
 - a) Protože to tak chtěli Němci.
 - b) Protože Vichy bylo v neokupované Francii největší město.
 - c) Protože se vládlo dotyčné části Francie z města Vichy.
- 9 Jaké národnosti byl státník a vojenský činitel Charles de Gaulle?
 - a) italské
 - b) francouzské
 - c) španělské
- 10 Jak se jmenoval ruský mystik Rasputin křestním jménem?
 - a) Grigorij
 - b) Mikuláš
 - c) Sergej

1- a / 2- a / 3- b / 4- b / 5- a / 6- a / 7- a / 8- c / 9- b / 10- a

HŘIVNA

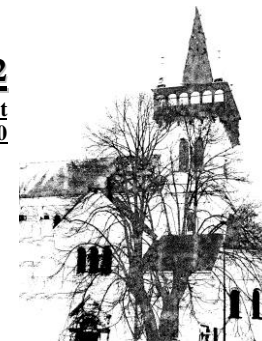
prosinec 2012

2012 / 25

www.farnost.semily.net
administrátor farnosti - tel. 739 909 500

mše sv. se konají v kostele v Semilech (KO), v kapli na faře v Semilech (KA), na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD), v Chuchelně (CH) nebo v Tatobitech (TT)

Přehled bohoslužeb v našich farnostech od 10.12.2012 do 23.12.2012

den	hod.	úmysl
10.12.	pondělí -----	
11.12.	úterý KA 16:30	<i>dětská bohoslužba</i>
	KA 18:00	za zdraví, Boží pomoc a pokoj v rodině Silberových
12.12.	středa KA 8:00	za \dagger Josefa Sotonu, manželku, rodiče a děti
13.12.	čtvrtek -----	
14.12.	pátek	Památka sv. Jana od Kříže
	KK 10:00	<i>bohoslužba podle misálu z r. 1962</i>
	KA 18:00	za živé a \dagger z rodů a duše v očistci
15.12.	sobota DD 13:30	za \dagger Karla, Boženu a Emílii Pekárkovy
	KA 18:00	za Boží požehnání pro rodinu a vnuky
16.12.	neděle	3. NEDĚLE ADVENTNÍ
	KO 8:30	za \dagger Ludmilu Kadlecovou
	TT 10:00	na úmysl
	CH 15:00	na úmysl

den	hod.	úmysl
17.12.	pondělí -----	
18.12.	úterý KA 18:00	za \dagger Josefa, Olinu a syna Antona
19.12.	středa KA 8:00	na poděkování za celý rok
20.12.	čtvrtek KA 8:00	za \dagger Františka a Helenu
21.12.	pátek TT 17:00	na úmysl
	KA 18:00	za \dagger Jaroslava Prouska a \dagger z rodů
22.12.	sobota DD 13:30	za \dagger Emílii Jánskou a manžela
	KA 18:00	za \dagger Jaroslava Nižníka a manželku
23.12.	neděle	4. NEDĚLE ADVENTNÍ
	KO 8:30	na poděkování a úmysl dárce
	TT 10:00	na úmysl

SVÁTOST SMÍŘENÍ

v Semilech na faře:	čtvrtek 20.12.	10:00 - 12:00	14:00 - 17:00
	pátek 21.12.	10:00 - 12:00	14:00 - 18:00
v Tatobitech	pátek 21.12.		15:00 - 17:00

LEKÁME SE RYCHLOSTI, JAKOU SE BLÍŽÍ VÁNOCE

Aneb: čekání...

Nechtěl bych navozovat sentimentální adventní atmosféru, ale přece jen mi nezbývá nic jiného, než připomenout dětské prožívání předvánočního času. Jako dospělí se totiž mnohdy lekáme rychlosti, se kterou se vánoce blíží, a co všechno nestihneme, ale jako děti jsme se nejspíš těšili. Těšili, čekali a počítali s tím, že se dočkáme. A právě o úvahy o čekání a těšení mi jde.

Moderní společnost, která má jistě mnoho kladů a krásných stránek, některé věci nespravedlivě opomíjí a jiné dokonce škrtá. Například očekávání, trpělivé čekání a těšení se nebývá považováno za žádnou hodnotu. Naopak, reklama nám znovu a znovu vnucuje, že to, co chceme, můžeme mít samozřejmě ihned. Bez čekání, bez otálení - a tedy i bez těšení se a bez čekání. Je to opravdu jen a jen výhoda? Neztrácí člověk nějakou důležitou dimenzi života?

Musíme uznat, že ať chceme nebo nechceme, žijeme ve společnosti, kde je mnoho věcí dostupných ihned. Není třeba čekat na první letní jablka - jablka jsou k dostání po celý rok. Podobně jahody, rajčata, a tak dále. Nepovažuji to samozřejmě za nějakou újmu, že si je můžeme koupit. Ale zjišťuji, že řada lidí, vychovaných jen a jen v „supermarketové kultuře“ ztrácí přístup k podstatné skutečnosti: nevnímají růst, zrání a potřebné čekání jako samozřejmou součást mnoha životních procesů.

V kultuře, která je určována zemědělstvím a kde je tedy člověk v denním kontaktu s přírodou, je to jiné. Tam je třeba čekat na příslušné vegetační období, aby růst vůbec začal. A dále je třeba čekat zrání plodu. Termín sklizně neurčujeme my, ale přírodní podmínky a děje. Člověk se potom cítí být spíš součástí tohoto dění, než suverénním pánem všeho. Jeho pohled na život a svět může být pravdivější.

Nejde ovšem v první řadě o náš vztah k zemědělským produktům. Jde o náš vztah ke světu a životu. Bez schopnosti čekat, bez vnímání, že mnohé prostě musí ve svůj čas dozrát, se člověk snadno stává kořistnickým násilníkem. A to nejen ve vztahu k věcem, ale ve vztahu k lidem a k sobě samotnému.

Ta zmíněná „supermarketová kultura“ může vést k domněnkám, že mohu mít všechno ihned, kdy chci a jak chci. A že je možné chtít libovolný životní výsledek od sebe samotných, od svých podřízených, studentů, dětí opravdu vždy ihned. Ale jakou cenu v našich očích asi bude mít to, co je vždy a snadno k mání okamžitě? Našemu způsobu užívání světa - rozumějme nás, lidí v rozvinutých zemích - se někdy říká výstižnou zkratkou „užij a zahod!“

To je přesně ono: to, co snadno získáme dnes i zítra nebudeme šetřit a schovávat. U věcí to nemusí tak silně vadit, i když ekologické důsledky tohoto přístupu k věcem jistě potěšitelné nejsou. Ale ve vztahu k lidem? To je právě jiná otázka. I k lidem lze

přístupovat podle zmíněného hesla. Člověk je mi cenný jen dnes a zítra, kdy od něho něco potřebuji. A je pro mne cenný jen ten, kdo mi mé přání vyplní. A potom - mohu zahodit. Nebo pokud není s to mé přání ihned vyplnit, nezajímá mne. Nebudu přece čekat, až dozraje!

Je tu ale ještě další věc, myslím, že mnohem hlubší, která vede člověka k netrpělivosti, k neochotě čekat, v krajním případě i k bezohlednému „urvi, co můžeš, a to okamžitě!“ Je to obecná nejistota, kterou život přináší. Žijeme na jedné straně ve světě, kde považujeme za samozřejmé zajištění nejen základních podmínek k životu, jako je jídlo, teplo, oděv, ale i mnoha běžných služeb, jako je dodávka elektřiny i třeba fungující rozhlas nebo televize.

Na druhé straně víme, a každá katastrofa nám to silně připomene, že tento svět, zajištěný mnohou technikou, je velmi zranitelný. Dnes je už zřejmé, že život na celých kontinentech by mohlo zásadním způsobem ochromit třeba zhroucení počítačových sítí, bez nichž bychom neměli ani vodu, ani elektřinu ve městech. A k takovému poškození není třeba mít ani tanky, ani děla, ani tisíce pochodujících vojáků. A konečně byl, je a bude zranitelný lidský život.

Neumíráme sice tak brzy jako minulá generace, ale umíráme i dnes náhle a nečekaně, ať už zásahem nemoci nebo rukou vraha. A můžeme mít k tomu ještě dojem, že máme na světě mnohem víc co ztratit, než měl náš chudý, každý den o živobytí tvrdě bojující prapředek.

Vypadá to takto snad až moc černě. Ponecháme tedy očekávání a těšení se dětem a sami se vrhneme realisticky do života tak, abychom měli vše hned a teď? To by byla škoda, nechat si strachem a obavami znetvořit život. Podívejme se tedy ještě jednou do vlastní minulosti i na dnešní děti.

Které dítě se mohlo zejména těšit na vánoce a to bez obav, že bude hrubě zklamáno? Zdaleka ne dítě nejbohatších rodičů, ale dítě, které si bylo a je vědomo skutečnosti, že je milováno. Milující rodič nebude dítě opakovaně zklamávat. Rozumí mu a dovede ho obšťastnit. Nesplní sice všechny jeho přání, ale bude se snažit udělat ho šťastným. Kdo má tuto životní zkušenost, má pro svůj vztah ke světu jedinečné obdarování. Pevný základ pro postoje důvěry.

A tak si dovolím tvrdit, že nikoliv výhry v loteriích a soutěžích ani velmi výhodný leasing, na který získáme okamžitě to, nač nechceme čekat, jsou základem naší radosti a podkladem k důvěře vůči proměnám života, ve kterých může člověk i čekat a těšit se. Mnohem větší cenu má zkušenost milovaného člověka. Zkušenost s láskou, kterou jsme si mohli být jisti a zjištění, že jsme sami schopni spolehlivě milovat.

K této nesmírně cenné zkušenosti si můžeme navzájem pomáhat, můžeme si ji ve vzájemných vztazích darovat. Nejen my dospělí dětem, ale i my dospělí mezi sebou navzájem. Je to ohromná možnost. A můžeme jít ještě dál.

Kdo má otevřenou cestu k vnímání Boha, ten má také otevřenou cestu k zakoušení jeho věrné lásky. Zvláště když jí neměří jen intenzitou blahých pocitů nebo mírou splnění svých někdy pošetilých přání.

Mnohem jistější je, když člověk třeba ze slov Bible pochopí, co mu Bůh slíbil a ve svém životě odhalí, jak je to věrně naplňováno. Má pak za sebou zkušenost, vedoucí k životní jistotě a před sebou mnoho věcí, na které se může těšit a z jejichž naplnění se může radovat.

(Aleš Opatrný)

Můj soused, spolužák, seminarista a misionář combonián Brighton ze Zambie a otec William ze San Siega. Toto je jedna z prvních fotek. Prvním velbloudem je Mickey Mouse a druhým Michael Jackson

Závěrečná fotka: pohled na pyramidové panorama v Gíze se sfingou..

Z VRABČÁKU K NILU

Díl devátý: V sedle (část druhá)

...a tak jsme s velbloudí karavanou pokračovali v cestě. Po několika desítkách metrů v sedle velbloudů jsme se dostali z dosahu zástavby. Po pravé ruce se nad dunami ukazovaly pyramidy a po levé ruce se otevírala Sahara. Ještě více doprava byla znatelná silueta káhirské konglomerace v jejím typickém smogovém oparu. Bylo slyšet jen vítr, který vál ze Sahary a drobné šumění písku, který narážel na náš šátek.

Vytáhl jsem fotoaparát a otočil se na svém sedle a podíval na Brightona a otce Williama, s úsměvem na tváři mne následovali a já byl strašně rád. Mé srdce se radostí nadechovalo k velikému díkůvzdání. Přes všechny ty potíže, přes všechny ty zbytečné taxíky, přes všechny ty hlasité rozhovory v metru, přes všechnu tu skoro až naivní odevzdanost neznámému egyptskému mladíkovi, i přes ten vtíravý zážitek z úzké chudé uličky, přes všechno to, co bych sám nikdy nechtěl zažít a svou cestu k pyramidám bych podnikl tisíci jinými způsoby a tisíci jinými směry,... nebýt těch, kteří mi možná chvílemi byli nepříjemní, kteří mi chvílemi připadali, že jsou příliš američtí, že jsou příliš hrdí na svůj jazyk, že jsou příliš turističtí... bez nich bych se zřejmě nikdy do sedla Mojžíše nedostal, nikdy bych nezdolával písečnou planinu s pyramidami ze saharské strany,... nikdy bych se s plesajícím srdcem nemodlil za spásu Musila, Šandy a Hejčla... a tak nějak podobně ve mne tlouklo srdce po celou dobu našeho zážitku.

V průběhu těchto prvních stovek metrů nás doběhl jistý domorodý průvodce, který byl zamluvený obtloustlým majitelem turistické kanceláře. Lámanou arabo-angličtinou nám vyprávěl o zásadních momentech z života pyramid. Udával nám „karavanní“ tempo a určoval jednotlivá zastavení. Stále se nás ptal, zdali jsme šťastní („Ar Jû Hebby?“). Několikrát nám donesl „zaručeně pravé“ úlomky kamene, ze kterého jsou pyramidy postaveny. V neposlední řadě nás mnohokrát vyfotil našimi fotoaparáty.

Celkově jsme na velbloudu seděli asi 3 hodiny, když jsme přitom v poklidu objeli všechny tři velké i tři malé pyramidy. Tyto tři malé pyramidy byly určeny pro královské příbuzné, ale nikdy nebyly dokončeny. Zastavili jsme se u každé velké pyramidy zvláště. Viděli jsme z blízka ty obrovské několika metrové bloky kamenů, které sem byly přiváženy po řece Nilu z neskutečně velkých vzdáleností, několika stovek kilometrů...

Pyramidy v Gíze byly postaveny za faraónů 4. dynastie, tedy někde kolem roku 2600 př. Kr. Byly postaveny z obrovských bloků vápence, když byly původně obloženy leštěným obkladem z bílého vápence nebo granitu. Ta největší Cheopsova pyramida obsahuje 2,3milionů m³ zdiva, jedná se o největší kamennou stavbu na světě. Vysoká je 137 metrů, délka základny činí 227,5m. Dokonalost vyjadřuje její bezvadné zaměření podle světových stran. Na její stavbě dle historika Herodota pracovalo kolem sto tisíc dělníků po dobu 20 let. O něco menší je pyramida Chefrénova. Ta je vysoká 136,5m se základnou 210,5 m.

Poznáte ji na první pohled, protože se na jejím vršku dochovalo původní obložení. Nejmenší z této slavné trojice je pak pyramida Mykerinova, jež je vysoká 62m se základnou 102x105m. Některé pyramidy jsou i přístupné uvnitř, ale jedná se spíše o klaustrofobický zážitek. Chodby jsou úzké a malé, málo vzduchu, exponáty jsou již v muzeích, navíc vstupné je neskutečně drahé.

Trasa naší karavany vedla od jihu. Nejprve jsme dobyli Mykerinovu pyramidu. Tu jsme objeli a vydali se k famózní pyramidě Chefrénově se zachovaným obkladem. Zde jsme opět sesedli a udělali pár snímků. Také jsme ji objeli a vydali se kolem Cheopsovi pyramidy k sestupu ke sfinze, která leží dost pod úrovní pyramid. Na pravoboku, tedy jihozápadně od pyramid jsme ještě okem zahlédly pozůstatky bývalé pekárny, pivovaru a hrobu dělníků, kteří se podíleli na stavbě pyramid.

Sfinga pak byla závěrečná zastávka. Prošli jsme bludištěm zbytků z tzv. Chrámu sfingy a Údolního chrámu a na několik minut se zastavili u samotné sfingy, kde již byl čilý turistický provoz, včetně „dotěrných“ dětí prodávajících nejrůznější cetky, pohlednice, modely sfingy i pyramid, apod... Sfinga je vytesána ze skalního masivu a původní účel není dosud přesně znám. I přes poškození je lví postava dlouhá 73,5metrů a vysoká 20metrů.

Po krátkém spočinutí jsme se vrátili k velbloudům, naposledy „naskočili“ a vydali se zpět k turistické kanceláři, nejprve však směrem k onomu hlavnímu vchodu a pak několika přílehlými uličkami. V tuto chvíli nás náš průvodce i vůdce velbloudů „zčista jasna“ požádali o peníze.... když jsme se ptali kolik, bez skrupolí žádali 300 egyptských liber od každého. Vůdce velbloudů pak 150 liber od každého. Otec William, viditelně rozčarovaný z těch všudypřítomných vymahačů odmítl dát požadovanou sumu a tak jsme dali jen část - je dobré dodat, že - ke spokojenosti všech zúčastněných.

Když jsme vyjžděli hlavním vchodem z prostoru pyramid, tak v jednom domečku podél ulice na mne anglicky volal nějaký Egyptčan, odkud že to jsme. Tak jsem zakřičel, že jsem z České republiky....a on česky: „Ahoój!“.... to už jsem se za ním musel otočit a odvětil jsem mu: „Skvělé!“ a on: „Vítejte v Egyptě, ať se Vám tu líbí! Ahoój“... byl jsem velice potěšen a Brightonovi jsem jásavě říkal, že to byl můj rodný jazyk. Po pár minutách jsme dorazili k výchozímu bodu naší cesty, k zašité turistické kanceláři. Už tam na nás čekali a mávali. Byla tam skupinka mužů, asi ze sousedství.

Nastával poslední veliký okamžik: poslední sesednutí z velblouda. K tomu je dobré říci pár slov: velbloud jde nejdříve předníma nohama dolů, tím se dostáváte do slušného předklonu, takže tento pohyb musíte vyvažovat přenesením váhy a trupu co možná nejdále k velbloudově zadnici. Tím nepřepadnete. Po několika vteřinách velbloud obě zadní nohy skládá dolů, potíže je v tom, že dává každou nohu zvlášť. Což znamená, že se musíte pevně chytout a držet se, protože jste jak na vodě, komíhá to s vámi nalevo, napravo, nalevo, napravo, dopředu, dozadu. Po chvíli však je vše v pořádku, velbloud si sedne a vy v poklidu můžete seskočit... no seskočit, spíše tak nějak vystrčit nohu z klipsen a jednu bolavě přeshoupat přes sedlo, nebo jak se tomu říká! Naposledy jsem mrknul na Mojžíše, který opět žvejkal, úplně stejným způsobem, jako na začátku naší túry.

Turistická kancelář nám zajistila taxi odvoz až k metru - k veliké spokojenosti otce Williama. Přivolaný egyptský taxikář se svým kamarádem nastartovali starou oprejskanou červenou Ladu, my se nasardinkovali na zadní sedadlo a vyrazili jsme k metru. Po chvilce jsme to museli otočit, protože Brighton si nechal kšiltovku někde na stromě u turistické kanceláře.

Starou dobrou Ladou jsme vyjeli podruhé. Spletí na sebe kolmých uliček bez jakéhokoliv označení řidič jel v podstatě poslepu. Stále byl totiž v živém hovoru se svým kamarádem jakýmsi závozníkem, chvíli to vypadlo, že se hádají, jak hlasitě

hovořili, chvíli to zase vypadalo, že touto uzoulinkou uličkou nemůžeme „jaktěživí“ projet,... V jednu chvíli se otec William řidiče zeptal, jestli je taxík placený. Řidič řekl, že ano. Napadlo mne, že je zajímavé, jak řidič dobře rozumí té podivně znějící americké výslovnosti, která „i mne občas“ dělávala problém. Když jsme asi po 15 minutách dorazili k metru, začali jsme se loučit s taxikářem a děkovali jsme i jeho závozníkovi. Jaké bylo naše překvapení, když po nás taxikář chtěl 50 egyptských liber.

To už otec William i Brighton psychicky neunesli a velice náruživě gestikulovali, že přece řekl, že to je již zaplacené... následoval telefonát majiteli turistické kanceláře, přerušení hovoru pro neznámý důvod... opětovný telefonát s majitelem turistické kanceláře, přerušení hovoru pro přílišný hluk... nakonec jsme nic nezaplátili a odešli jsme k metru... opět mi tak nějak z toho bylo „divné“. Jednak nemám rád zbytečné lidské rozepře, jednak se mi zdá, že otec William i Brighton jednoznačně přecenili znalost angličtiny onoho taxikáře. Argumentovat tím, že „přece říkal, že je zaplacené“, mi připadalo opět dost naivní.

Navíc oněch 50 egyptských liber se jistě dalo smluvit na nějakých 20-30, tedy nějakých 60-90 Kč, což není moc... to se mi odehrávalo v hlavě v průběhu cesty k metru.... v tu chvíli jsem si ovšem uvědomil, že jde o první známku toho, že se vracím do reality: kriticky přemyslím o druhých, posuzuji jejich skutky a hodnotím, co měli, neměli... v tichosti jsem se okřikl a pomodlil za Brightona, otce Williama, taxikáře i za všechny ty, kteří nás dnes provázeli a se kterými jsme se dnes setkali.

Když přijelo metro, nasedli jsme do správného vagonu, který nebyl určen jen pro ženy. Po pár zastávkách jsme na stanici Geziráh vystoupili a chvíli marně chytali taxíka. Vzájemné rozhovory se točili kolem nadšených zážitků a radosti z dobře prožité neděle. Za chvíli konečně jeden taxík zastavil a po chvíli nás nechal vystoupit pár bloků od Dar Comboni. My jsme kolébavo-velbloudovskou chůzí vyrazili pěšky k našemu domu. Bylo kolem čtvrté hodiny odpolední.

Vážení a milí Semilané i další spříznění čtenáři těchto slov. Opusťte mi gramatické i stylistické chyby, odpusťte mi jistě mnohočetně vyšnutí z vazby, jistě prachbídné obraty, kterými text ztrácí na čtivosti a pochopitelnosti.

Děkuji Bože za otce Williama a za přítele Brightona. A prosím Tě, abys jim odpustil jejich hříchy a na přímluvu jejich křestních, biřmovacích i řádových patronů jim udělil své požehnání.

Také prosím, shlédni na Semilany a na všechny ty, kteří velkoryse přehlížejí chyby druhých, vědomi si, že jako lidé jsme hříšní, chybující a tedy, že všichni stále potřebujeme obrácení vzešlé z Tvého působení! Svatý Lukáši, svatý Filipe Neri, svatý Jene Nepomucký, svatý Eduarde, svatá Ludmilo, svatá Alžběto, svatý Danieli Comboni orodujte za Semilany a za všechny naše přátele! Amen!

Váš i Kristův
poutník beduínský
Lukáš